

Minister-president Joost

‘Jongens, eten!’ Met een zwaai zet mevrouw Smit de dampende pannen op tafel. Watertandend komt Joost op de heerlijke geur van gehaktballen en groenten af en wil meteen aanvallen. ‘Wacht even rustig tot iedereen aan tafel zit, Joost. Wil jij alvast de aardappels opscheppen?’

Al append komt ook Mariëlle, de oudere zus van Joost, binnen. Met een diepe zucht ploft ze in haar stoel. ‘Sander heeft al een kwartier niet gereageerd, ik zei toch dat hij me niet meer leuk vindt.’ Met een klap landt haar telefoon op het tafelkleed. ‘Bij scheikunde keek hij ook al niet naar me om en in de pauze bleef hij maar een beetje bij het voetbalveld hangen. Ik krijg echt nooit verkering!’

‘Ach, lieverd van me,’ plaagt Joost, ‘ik ben bang dat je voor altijd alleen zult blijven! Je mag later altijd bij mij in de schuur komen wonen.’

Nijdig kijkt Mariëlle Joost aan: ‘Jij snapt hier helemaal niks van, onderdeurtje. Jij bent alleen maar bezig met voetballen.’ Ook de moeder van Joost is gaan zitten. ‘In onze tijd zagen we elkaar alleen in het weekend. En zelfs dat niet eens altijd. Het is juist goed om elkaar wat ruimte te geven. En je bent nog maar zestien, lieverd, je vindt heus een leuke knul.’ Met een glimlach kijkt mevrouw Smit Mariëlle aan. ‘Laten we snel gaan eten voor het koud wordt. Kom je ook zitten, Nico?’

Op de bank is nog steeds geen beweging te bespeuren. Nico,

de vader van Joost, is verdiept in zijn krant. Hij ligt languit op de bank en heeft een diepe rimpel boven zijn ogen. Geconcentreerd gaan zijn ogen langs de zinnen. Soms zucht hij diep en mompelt wat. Hij lijkt niet te merken dat iedereen al aan tafel zit. Met glimmende ogen gaat de hand van Joost onder de tafel. Zonder geluid te maken pakt hij de slipper van zijn rechtervoet en houdt die boven zijn hoofd. Met een grote slinger gooit hij de slipper in de richting van de bank.

Klets!

Met een grote klap landt de slipper van Joost midden in de krant. Vader schrikt op, gooit zijn benen in de lucht en rolt met een dreun van de bank af.

Mariëlle en Joost vallen bijna van hun stoel van het lachen. Ook moeder kan een lach niet onderdrukken. Daar ligt vader, onder de salontafel met een verkreukelde krant op zijn hoofd. Zonder twijfel grijpt hij de slipper en gooit deze met een boog terug naar Joost die de tranen in zijn ogen heeft van het lachen.

De slipper zweeft langs de boekenkast, mist de lamp net en eindigt precies in de pan met gehaktballen. Joost en Mariëlle komen niet meer bij. Druipend van de jus en twijfelend of ze nu boos moet worden of moet lachen kijkt moeder vader aan. 'Ehm, de vraag was of je ook aan tafel wilde komen maar ik denk dat die boodschap nu wel aangekomen is.'

Als alles enigszins is schoongemaakt en vader voor het eten begonnen is valt Joost zijn bord aan alsof hij in dagen niet gegeten heeft.

Met zijn mond vol kijkt vader naar zijn verkreukelde krant. 'Het is toch niet te geloven met die vluchtelingen? Ik lees net

dat er weer duizenden de grens overkomen. Kunnen ze niet gewoon blijven in het land waar ze vandaan komen? Of opgevangen worden in de regio? Nu komen ze allemaal hierheen en gaan ze natuurlijk nooit meer weg. Ze pikken onze banen in, krijgen overal geld voor en normale Nederlanders moeten hard werken om een gemiddeld salaris te krijgen.' Hij zucht diep. 'Gelukkig is minister Van Houten goed bezig. Die man weet tenminste wat goed is voor ons land. Gewoon terugsturen naar hun eigen land en zorgen dat het daar veilig wordt. Ons land heeft al genoeg problemen zonder al die buitenlanders. Ik ben blij dat ik op die man heb gestemd.'

Joost leest een stukje van het krantenartikel. "Immigratie is hoofdpijndossier" staat er met schreeuwende letters boven.

'Op school hebben we hier een filmpje van het Jeugdjournaal over gekeken,' reageert Joost. 'Een meneer zei ook dat de grenzen dicht moeten maar onze meester zegt dat we voor onze naaste moeten zorgen en dat mensen uit het buitenland ook onze naasten zijn.'

Hoofdschuddend kijkt vader uit het raam. 'Dan heeft je meester het niet goed begrepen. Uiteindelijk is ons land voor de Nederlanders en het buitenland voor de buitenlanders. We kunnen ze best een beetje helpen met een collecte of een hulpactie maar ze moeten lekker in hun eigen land blijven.' Zonder al te veel te zeggen eet iedereen zijn bord leeg. Dit onderwerp is altijd al lastig bij Joost thuis. Als het ter sprake komt, houdt moeder vaak haar mond en roept Mariëlle om de paar minuten 'Boring!' terwijl ze met haar ogen wegdraait.

'Hoe was het op de markt?' probeert moeder het gespreksonderwerp te veranderen.